

1 APRIL 1927

No. 7

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen; En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. Joh. 8 : 31, 32.”

WAARHEID. *)

Ouderling John A. Widtsoe, van den Raad der Twaalven.

Ik heb, mijne broeders en zusters, zeer veel genoten van de toespraken en de muziek dezer conferentie. Mijn ziel is gevoed geworden. Het is mij altijd een blijdschap te weten, dat ik behoor tot een organisatie die met gezag spreekt en ik verheug mij in het feit, dat zij, die aan het hoofd staan van deze groote Kerk, gebruik maken van het recht van dit gezag. Mag ik tot hetgeen door president Grant gezegd is toevoegen, dat wanneer wij het lied „Wij danken U, Heer voor profeten” zingen, wij aan Joseph Smith denken, den profet der herstelling, en ook aan den profet die leeft, dien wij ondersteunen en schragen, en die ons, met de inspiratie van God, in dezen tijd leidt.

Het begin van het werk.

De meest indrukwekkende gedachte die tot mij komt, als ik deze groote vergadering van Heiligen der Laatste Dagen overzie en denk aan alles wat zij vertegenwoordigen op maatschappelijk en economisch gebied en in een rijk geestelijk leven, is, dat dit alles is voortgekomen uit een zeer klein begin. Een knaap, zoekende naar waarheid, riep in de duisternis om licht. Uit dat eenvoudige kleine begin is dit machtige werk voortgekomen. Dikwijls lees ik het verhaal van den Profet Joseph Smith van zijn eerste visioen en vaak word ik verkwikt en versterkt, geïnspireerd en opge-

*) Toespraak gehouden in de Salt Lake Tabernakel, 4 October 1926.

wekt door dat eenvoudig verhaal. Joseph Smith, nog geen vijftien jaren oud, te midden van tegenstrijdige godsdienstige opinies, zocht naar de waarheid. Aan God, de bron der waarheid, maakte hij zijn verlangen bekend en de Vader, in Zijn barmhartigheid, gaf den knaap hetgeen hij vroeg.

Het eerste visioen, een les voor allen.

Het schijnt mij toe, dat deze Kerk geen grooter les gegeven is, een les, waaraan de Kerk, al het volk en ieder persoon moet blijven denken. Men kan niet leven door onwaarheid of met bijna de waarheid. Geestelijke tevredenheid wordt alleen verkregen wanneer iemand de volle waarheid heeft, of de waarheid zoo volkomen als die voor hem beschikbaar is. Door zulk een persoonlijk verlangen en zoeken naar waarheid is dit groote lichaam van menschen voortgekomen, mannen en vrouwen die voor zichzelf weten — zij zijn tot God gegaan in hun zoeken — dat dit de waarheid is. In deze Kerk en dit Koninkrijk steunen wij op persoonlijke getuigenissen der waarheid. Wij zijn niet afhankelijk van den profeet, groot als hij is, die de Kerk in dezen tijd leidt, of van eenig ander persoon, maar wij, die een getuigenis van den Geest hebben, weten voor onszelf dat dit de waarheid is. Door zoodanige opleiding, zulk verlangen en hooge kennis is een volk ontstaan als nog nimmer op de aarde is gekend geweest: een koninkrijk van priesters en priesteressen waarvan door de profeten van weder is gedroomd en geschreven.

Waarheid verklaard.

In een van de groote openbaringen aan den profeet Joseph Smith gegeven, nu bekend als afdeeling 93, is een prachtige bespreking over waarheid. In die afdeeling is een begrijpelijke verklaring van waarheid. „Waarheid is kennis van dingen zooals zij zijn, en zooals zij waren, en zooals zij zullen worden”.

Alle waarheid aangenomen.

Het is een gelukkige bewering, en mag ik zeggen een fiere bewering van de Heiligen der Laatste Dagen, dat zij alle waarheid aannemen, onverschillig van waar afkomstig of van welken aard, hetzij wetenschappelijk, wijsgeerig of godsdienstig. Als iets waarheid is, dan nemen wij het aan en weten dat er een plaats voor is in het groote plan der waarheid, bekend als het Evangelie van Jezus Christus. Wij Heiligen der Laatste Dagen verwelkomen den grooten vooruitgang dezer laatste dagen. De merkwaardige overwinningen in zuivere en toegepaste wetenschap: de telegraaf, de telefoon, de radio, het vliegtuig, alle wonderen van dezen tijd, wij nemen ze gaarne aan en twisten niet met hen. Wanneer de scheikundige een element ontdekt zooals eenige maanden geleden het geval was, dat nog niet bekend was, verwelkomen wij Heiligen der

Laatste Dagen die nieuwe kennis, want wij beseffen dat door den mensch een andere stap voorwaarts is gedaan tot de overwinning van de natuur en van het heelal door de inspiratie van onzen hemelschen Vader. Wanneer de sterrenkundige ons zegt, dat een nieuwe ster ontdekt is in de hooge hemelen, zijn wij verheugd omdat meer waarheid tot ons is gekomen en daarom meer macht. Wij steunen hen die in het laboratorium of in het veld, als ernstige en eerlijke zoekers naar waarheid, trachten de geheimen van dit groote heelal te onthullen. Als de Kerk steunen wij zulke pogingen en steunen hen die werkzaam zijn in het zoeken naar waarheid, onverschillig wat die waarheid ook zij.

De betrekkelijke waarde van waarheid.

Alhoewel de Heiligen der Laatste Dagen verstaan dat alle waarheid van God en wenschelijk is, en intijds ons deel zal zijn, weten wij tevens dat alle waarheid niet van gelijke waarde is voor de menschheid. Sommige kennis is voornamelijk voor fysieken bijstand. Daardoor ontstaan huizen en wegen en automobielen en wordt het lichaam gevoed, waardoor het voor ons gemakkelijker wordt gemaakt om op deze aarde te leven. Een andere soort kennis voedt het verstand. Letterkunde, kunst en vele andere vertakkingen der wetenschap dragen voornamelijk bij tot het ontwikkelen van het menschelijk verstand. Alhoewel wij al deze dingen aannemen, dankbaar voor fysieke gemakken, verheugd om een gelegenheid te hebben voor verstandelijke ontwikkeling, begrijpen de Heiligen der Laatste Dagen toch, dat de waarheid welke van de meeste waarde is voor de menschheid, die waarheid is welke de menschelijke handelingen bestuurt en vormt, die ons verklaart onze verwantschap tot God onzen Maker, en tot onzen medemensch; die ons voorlegt het groote plan van zaligheid en verklaart, waarom ik hier ben, vanwaar ik gekomen ben, waarheen ik ga en wat ik moet doen om in overeenstemming te zijn met de groote wetten des levens. Zulke kennis wordt de grootste waarheid.

Menschen verstaan dikwijls niet de betrekkelijke waarde van waarheid en hechten daarom groote waarde aan dingen die alleen dienstig zijn voor de natuurlijke wereld en plaatsen de waarheid laag, die betrekking heeft op de eeuwige reis van de menschen en hun eeuwige verwantschap tegenover het grootste Wezen in het heelal. Het is niet verstandig of redelijk voor iemand van ons om te zeggen, onverschillig wat zijn gevoelens ook zijn, dat mannen als Abraham, Izaak, Jakob, of Mozes, Elia en Johannes de Dooper en alle andere voorname personen die weinig wisten omtrent de groote ontdekkingen van de laatste honderd jaren, niet zoo groot waren in de oogen van God en van de menschen als wij zijn. Zij waren in het bezit van de hoogere en meer waarde hebbende kennis en zij waren tevens zoekers naar de minder voorna-

me waarheid; en in onzen tijd, als zij hier waren, zouden zij zijn zooals wij zijn, minnaars van alle waarheid, maar met een duidelijk begrip, dat sommige waarheden dienstig zijn voor de grootste en andere voor de mindere behoeften van den mensch.

Betrekkelijke deugdelijkheid van waarheid.

Niet alleen maken de Heiligen der Laatste Dagen met beleid onderscheid tusschen de grootere en minder belangrijke waarheden, maar zij erkennen tevens, dat niet alle waarheid dezelfde deugdelijkheid bezit. Wij kunnen niet aannemen, dat alle waarheid van dezelfde zekerheid is. Ik weet dat sommige kennis volkomen zeker is, sommige kennis schijnt waar te zijn en ik hoop dat weer andere kennis waar is. De mensch die door een microscoop in het oneindige kleine ziet, is in zijn onderzoek naar kennis beperkt volgens de kracht van dat instrument. Hij kan niet verder gaan. De mensch, die door middel van een telescoop de sterrenhemel beziet, moet raden met betrekking tot de dingen die buiten het bereik van dat instrument zijn; en de mensch die een theorie vormt uit waargenomen feiten, maakt alleen een ladder, een stelling, waardoor hij die grootere waarheid hoopt te bereiken waarnaar hij zoekt. Daarom zijn Heiligen der Laatste Dagen voorzichtig om eerst de deugdzaamheid der waarheden te onderzoeken die hun aangeboden worden. Wij maken de bevredigende bewering, dat de waarheid van de grootste waarde, van de grootste zekerheid, de waarheid is die voortkomt uit den mond van God door openbaring aan Zijne kinderen in deze en in iedere eeuw van de geschiedenis der wereld. Is de microscoop een groot instrument voor het verkrijgen van kennis? Is de telescoop een groot instrument voor het bekomen van kennis? Zoo zij zulks zijn, dan kan de mensch, met zijn onsterfelijken geest, bekwaam zijn in aanraking te komen met de ongeziene krachten van het leven, te leeren van den Geest van den Almachtige, den grootsten openbaarder van kennis. Door den geest van den mensch kan God met grooter macht en met grooter overtuiging spreken dan door middel van enig door den mensch gemaakt instrument. In deze Kerk staan wij pal tegenover de geheele wereld, op de leerstelling dat hetgeen door God onmiddellijk is geopenbaard aan Zijne kinderen, van de hoogste waarde en grootste deugdzaamheid is. Op geopenbaarde waarheid zal met het voortrollen der jaren het geheele gebouw der waarheid gebouwd worden.

Leest afdeeling 93.

Het is een blijdschap voor mij te weten, dat ik op die manier de wijsbegeerte van mijn leven bouwen kan; dat ik op die manier het Evangelie van Jezus Christus kan aannemen, het bestaan van God Almachtig, mijn verwantschap tot Hem en Zijne woorden op verschillende tijden in de geschiedenis der menschheid aan

Zijne profeten gegeven; en dat ik beginnende met zulke kennis, stap na stap en feit na feit, alle kennis en alle waarheid kan aannemen zooals die komen door elk kanaal hier op aarde en in het hiernamaals. Ik geef aan alle Heiligen der Laatste Dagen den raad afdeeling 93 van het boek Leer en Verbonden te lezen, waarin de waarheid, ons eeuwig zoeken naar de waarheid, de beteekenis en de fundamenteele natuur van de waarheden des hemels mooi verklaard worden.

Ik ben dankbaar voor het Evangelie van Jezus Christus. Ik dank God voor het bezit daarvan. Ik bid God met ons te zijn en ons te zegenen, om bekwaam te zijn voortdurend waarheid aan te nemen, dat tot een gedeelte van ons leven te maken, daarin dagelijksch te groeien, en toch in ons zoeken duidelijk en redelijk de grenzen te verstaan die ons gesteld zijn, zoodat wij niet weggevoerd worden door hen die de volle waarheid niet verstaan, en een verkeerd begin gemaakt hebbende, ons tot een verkeerd einde kunnen leiden.

God zegene ons en zij voortdurend met ons, dat bid ik in den naam van den Heere Jezus Christus, Amen.

(„De Utah-Nederlander“).

VAN GOD'S GESLACHT. *)

De geesten der menschen zijn de kinderen van God. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verzekert dit op grond van de Schrift en als zijnde volkomen redelijk en consequent.

Het voor-bestaan of de vóór-sterfelijke staat des menschen is in het voorafgaande hoofdstuk beschreven en aangetoond. God de Eeuwige Vader is de werkelijke en in letterlijken zin de Ouder der geesten. Dat vele van deze geesten in hun belichaamden staat meer menschelijke zwakheid dan Goddelijke afstamming vertoonen, het aardsche leven aangrijpen zonder zich veel om het hemelsche verleden te bekommeren en nog minder om de nog grootere kansen der hemelsche toekomst, is geen bewijs van het tegendeel der geopenbaarde waarheid dat de mensch tot God's geslacht behoort.

Van alle geestelijke kinderen die uit den Eeuwigen Vader, door de vervlogen eeuwen heen, geboren werden was Jezus Christus de eerstgeborene.

Van deze heilige waarheid heeft Christus in de afgelopen eeuw getuigenis gegeven: „En nu voorwaar zeg Ik u, Ik was in den beginne bij den Vader, en ben de Eerstgeborene”. En overdenk eens, met betrekking tot de menschelijke familie in het algemeen, de verdere verzekering van onzen Heer: „Gij waart eveneens in den beginne bij den Vader”. (Leer en Verb. 93: 21, 23).

*) Zondagsschoolles' voor Ouders- en Theologiekلاس.

De Schriften zeggen dat alle dingen, die op aarde bestaan, de mensch inclus, geestelijk geschapen werden voor zij een aardisch lichaam ontvingen en bovendien dat de sterfelijke mensch naar God's beeld is geformeerd. In 't kort gezegd: alle aardische bestaansvormen zijn stoffelijke uitdrukkingen van de eenheden uit het voorbestaan. Het menschelijk lichaam, voor zoover het normaal, niet misvormd en ongeschonden is, is een vertegenwoordiging of afbeelding van den geest.

Eén der voornaamste en kenmerkende eigenschappen van het leven is de macht om voor het lichaam, zij het plantaardig, dierlijk of menschelijk, de stoffelijke elementen die binnen het bereik zijn, te verzamelen en te benutten, voor zoover zij althans noodig zijn voor den groei en de ontwikkeling. Dit is evenzeer waar van het nog ongeborn embryo zoowel als van het geheel ontwikkelde wezen. De geest van den mensch dan, is in de gelijkenis van Zijn Goddelijken en Eeuwigen Vader en in de uitingen zijner levensfuncties vormt hij (de geest) het lichaam zoodat hij er zich bij aanpassen kan.

Hoe zou de geest anders dan in de gelijkenis van God kunnen zijn, als hij Goddelijk verwekt en geboren wordt?

De overeenkomst in beeld van het lichaam en den voorbestanen geest wordt bevestigd in een openbaring aan een ouden profeet en ziener, in welke openbaring de Heer Jezus Christus, toen nog in een onbelichaamden staat, Zichzelf aan Zijn sterfelijken dienstknecht vertoonde, zeggende: „Zie, dit lichaam, hetwelk gij nu aanschouwt is het lichaam van mijnen geest en den mensch heb ik geschapen naar het beeld van mijnen geest en zooals Ik aan u in den geest verschijn, zal Ik aan mijn volk in het vleesch verschijnen”. (Ether 3: 16, Boek van Mormon).

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert dat aangezien de geest van den mensch van Goddelijken oorsprong is, en het menschelijk lichaam thans evenwel nog van aardische samenstelling zijnde, in zijn volmaakten staat geheel het evenbeeld van God is, de mensch, zelfs in zijn tegenwoordigen en zoogenaamd gevallen staat, geërfde trekken, neigingen en vermogens bezit, die zijne goddelijke afkomst verraden; en dat deze eigenschappen zoo kunnen worden ontwikkeld, dat hij in zekere mate, zelfs nog in deze sterfelijkheid, God-gelijk wordt. Indien dit niet waar is moeten wij hier een levens-belangrijke uitzondering verklaren op hetgeen wij als een onverbreekbare wet in de organische natuur beschouwen: dat soort kweekt soort, en dat de eeuwige duur der soorten in overeenstemming is met de voorwaarde „elk naar zijn aard”.

De werkelijkheid van de geestelijke schepping en het voorbestaan, waarmede de aardische geboorte overeenkomstig is, wordt door een dichteres onder de Heiligen der Laatste Dagen, Eliza R. Snow, in het volgende geïnspireerde lied uitgedrukt.

O! Mijn Vader, Die daar boven,
 Woont in heerlijkheid en licht.
 Wanneer, ach, herwin 'k Uw bijzijn,
 En zie 'k weer Uw aangezicht.
 Woonde in Uwe heil'ge woning,
 Eenmaal niet mijn geest? Werd hij
 In zijn vroegste kindsheid
 Niet gekoesterd aan Uw zij?

Met een wijs en heerlijk oogmerk
 Zondt Gij mij naar d' aarde heen.
 En onthieldt mij de herinn'ring
 Aan mijn toestand in 't verleen.
 Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling”,
 Lispte een fluistering soms zoo teër
 En ik voelde mijne herkomst
 Uit een meer verheven sfeer.

'k Had geleerd te zeggen „Vader”
 Door Uw Geest, die werkt alom
 Maar voordat der kennis sleutel
 Werd gebracht, wist 'k niet waarom.
 Zijn daarboven enkel vaders?
 Neen, dit schokt de rede zwaar
 Want de rede en d' eeuw'ge waarheid
 Zeggen: „'k Heb een moeder daar”.

Mag ik als mijn proeftijd om is,
 Als mijn stof tot d' aarde keert,
 Vader, Moeder, U ontmoeten
 In het rijk waar Gij regeert?
 Als ik dan geheel volbracht heb
 Al mijn werk, door U geboôn,
 Wil dan toestaan dat ik kome
 En voor eeuwig met U woon.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

3, 4, 5 en 6 Maart waren feestdagen voor de oprechten van hart uit Amsterdam en omstreken. De halfjaarlijksche conferentie voor dat district nam een aanvang met de openbare vergadering op Donderdag 3 Maart, des avonds te acht uur. Deze vergadering werd gevolgd door een dergelijke samenkomst op den volgenden Vrijdag. Beide vergaderingen waren goede voorloopers van de conferentie en kenmerkten den waren geest die geluk in de harten brengt. Op Zaterdag 5 Maart kwamen ongeveer dertig ouderlingen, o. w. de verschillende conferentie-presidenten en Zendings-President J. P. Lillywhite, tezamen in een vergadering onder leiding van den zendings-president. Rapporten van de werkzaamheden en toestanden werden ingebracht, getuigenissen gegeven en belangrijke voorvallen verteld, waarna President Lillywhite wijze raad en instructies gaf. De vergadering duurde van 11 uur tot 5 uur in den namiddag.

Een ambtenaren- en priesterschap-vergadering werd gehouden dien avond, waar woorden van kracht en wijsheid geuit werden door Ouderling M. Vuyk en President J. P. Lillywhite, hen aanmanende voort te gaan in het getrouw vervullen hunner plichten.

Het was, alles bijeengenomen, een passende opening en toebereiding voor den laatsten en grootsten dag dezer conferentie, Zondag den 6den Maart.

De pas vernieuwde zaal aan de Weteringschans 101 vulde gestadig en nam toe in gezelligheid terwijl de klok al meer en meer het tiende uur in den morgen aanwees. Het gegons der stemmen en de hartelijke handdrukken vertelden duidelijker dan in woorden gezegd kan worden welke geest daar heerschte, en verkondigden luide dat het een tijd van vreugde was voor de „Mormonen”. „O, volheid van zegen” was het passende openingslied dat door de aanwezigen uit vollen borst gezongen werd om tien uur. Ouderling C. F. Bèrghout smeekte een zegen af voor deze vergadering. Het zangkoor zong „Leid mij pelgrim” en ouderling M. Vuyk, Conf. President van Amsterdam heette de vergaderden hartelijk welkom, als eerste spreker voorstellende den Conf. President F. H. Gunnell, van Utrecht. Deze verkondigde hoe een der sterkste leerstukken der Kerk was de Bijbel, het Woord van God. De Kerk van Christus is er aan te herkennen dat zij immer levend en vooruitstrevend zal zijn en hier is een andere getuigenis dat dit God's werk is. Ouderling B. A. Weight, Secretaris der zending, volgde dit onderwerp duidelijk op door uit te leggen hoe op verschillende tijden God tot het menschdom gesproken had, ja zelfs vele malen en uit het verleden klinkt de belofte dat Hij wederom zou spreken in deze laatste dagen. Een sterke getuigenis liet hij hooren als een besluit en na hem sprak Ouderling W. G. Rose, Conf. President van Rotterdam. Rom. 10:9 werd zeer schoon door dezen spreker uitgelegd, en hieruit bleek dat het vroeger inderdaad een gevaarlijk iets was om met de lippen te belijden dat Jezus de Christus was en dat het eveneens een stipte gehoorzaamheid met zich brengt om met het hart te gelooven dat Hij de Zoon Gods was. Het zangkoor zong „De Heil'ge Stad” als tusschenlied, en Ouderling P. Noorda van Amsterdam volgde. De opofferingen der ouderlingen die uitgaan om het Evangelie te prediken zijn getuigenissen op zichzelf van de goddelijkheid van dit werk, en deze opofferingen dragen de goedkeuring weg van Onzen Vader in den Hemel. Verschillende beginselen van het evangelie werden nog uiteengezet, en met een ferme getuigenis eindigde hij. Ouderling J. Hoekstra van Rotterdam wees aan hoe mettertijd een afval van het zuivere evangelie kwam, en temidden dezer gevolgen van dien afval, kunnen wij met recht verwachten dat slechts één de Kerk van Christus is. Hij noodigde de menschen uit toch een ernstig onderzoek in te stellen naar de boodschap die door ons gebracht wordt.

(Zie vervolg op blz. 107.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

L I E F D E.

Liefde is een onderwerp waarover veel gezegd en geschreven is geworden in zang en gedicht, maar dit onderwerp kan nimmer uitgeput geraken zoolang de eeuwigheid bestaat. Haar bestaan is gelijk aan dat van God zelve. Zoo is zij eveneens een eigenschap van Onzen Vader en is in ons door Hem overgeplant geworden. Zij is een erfelijk recht van het hart van God. Als er ooit één eigenschap bestond die hooger was dan een andere dan was zulks voorzeker liefde. Zij is het allereerste grondbeginsel van alle geluk in dit sterfelijk leven zoowel als de grondlegging van alle geluk in de toekomst.

Zoo de sluier van de oogen van ons verstand kon weggenomen worden en wij de werken en scheppingen van Onzen Vader in den Hemel in hun verscheidenheid van voorkomen en toestanden, van den eersten staat af tot een celestiaal geluk, konden aanschouwen, zoo zouden wij zonder twijfel ontdekken dat het deze eigenschap van liefde is die de drijfveer van alle scheppingen en voortbeweging van alle werelden is, zoowel als van hunne verlossing. Want zeide de Heere niet: „Dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid, — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”? Ziet hoe schoon deze gedachte uitgedrukt wordt in de toebereiding van de woonplaats van den mensch. En God zeide: „Laat ons een aarde maken waarop deze (mijne kinderen) mogen wonen”. Toen deze geschapen was werd in alles, wat zij voor hunne ondersteuning noodig hadden, vrijelijk voorzien.

Des menschen val en ernstige gevolgen tevoren ziende, riep dit beginsel van liefde een plan voor des menschen zaligheid in het leven, ofschoon het de hoogste gave, die de hemelen ook konden geven, vereischte; maar toch was die gave niet weerhouden, want zooals wij in het Evangelie van den Apostel Johannes lezen: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Johannes zegt eveneens dat deze Geliefde Zoon zelve begaafd was met deze zelfde gevoelens van liefde, die door den Vader getoond werden, want hij zegt, met lof sprekende over den Heiland: „Hem die ons liefgehad heeft en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.”

Zelf zegt Jezus: „Gelijk de Vader Mij liefgehad heeft, zoo heb

Ik ook ulieden lief" enz. Dat Hij het hoogste en edelste punt van deze eigenschap door de opoffering van Zichzelven bereikt heeft staat boven eenigen twijfel verheven, zooals het volgende getuigt: „Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden". En dus kunnen wij in deze opoffering van den Zoon, als een gave des Vaders, duidelijk bemerken tot welke hoogen dit beginsel stijgen kan.

Wanneer ik over Jezus denk als de uitdrukking van Zijn eigen christendom, dan zie ik dat het doel van al Zijn toewijding en streven, zijn Goddelijke liefde voor Zijn medemensch was. Ik kan mij den Heiland nooit indenken alsof Hij handelde zooals zoovele „yrome" lieden meenen te doen, hun eigen levens aan Hem geven, slechts om hun eigen zielen te redden. Ik kan Hem eenvoudig niet voorstellen als zou Hij Zijn eigen ziel willen redden, Zijn eigen leven leiden, Zijn eigen volmaaktheid bereiken voor het aangezicht Zijn Vaders. Voor mij is Zijn leven één van echte onvervalschte liefdedienst geweest vanaf de kribbe tot Calvarie. Hij gaf Zichzelven voor den mensch vanwege Zijn groote liefde voor den mensch en Zijn groote begeerte om het menschedom te verlossen, redden en verhoogen. Zijn voorbeeld was volmaakt en Hij stelde liefde en liefdebetoon als het einddoel van het leven, de eigenschap die onze zielen voortdurend zoude moeten vullen en doorstralen, zooals dit bij Hem was. Zijn kruis is het symbool Zijner liefde en het teeken van Zijn goddelijk leven. Hij stierf opdat wij mochten leven. „En dit gebod hebben wij van Hem namelijk dat wie God liefheeft, ook Zijnen broeder liefhebbe."

Een zeker schrijver vertelt ons dat „Liefde voor het hart is wat zomer voor het jaar beteekent — zij brengt zijn schoonste vruchten tot rijpheid." Liefde dan is tot het leven wat geur is voor de roos. Neem de liefde weg, en het leven houdt op leven te zijn — het wordt slechts louter bestaan. De menschenlijke ziel hunkert om geliefd te worden net als de plant, die licht en warmte zoekt.

Liefde beschermt. Liefde dient. Liefde verhoogt de beminden. Liefde zoekt het welzijn van hem of haar die bemind wordt, of zooals Paulus zegt: „Liefde denkt geen kwaad." Een schoon voorbeeld van deze gedachte vinden wij in de liefde die tusschen David en Jonathan ontstond bij hun eerste ontmoeting. De geschiedenis wordt weergegeven in het eerste boek van Samuël en verhaalt hoe „de ziel van Jonathan verbonden werd aan de ziel van David; en Jonathan beminde hem als zijne ziel." Jonathan en David richtten toen een verbond op, omdat zij elkander als hun eigen ziel beminden en Jonathan ontdeed zich van het kleed dat op hem was en gaf het aan David, ja zelfs zijn zwaard, zijn boog en zijn gordel. Deze band van liefde, die als het ware de levens van deze twee jonge mannen tezamen hechtte, was nimmer verbroken. Toen Koning Saul jaloersch werd en het leven van David zocht weg te nemen, haastte zich Jonathan, de zoon des Konings, om David te waar-

schuwen en stond hem bij te vlieden uit de handen des konings. Het hartverscheurende tooneel in het levensdrama van deze twee wonderbare vrienden is waar David de dood van zijn getrouwen en beminden vriend betreurt, welke verslagen was in een veldslag met de Philistijnen. Bij het berichten van de treurige mare aan David, scheurt deze zijne kleederen en weent bitterlijk, in diepe droefheid deze woorden uitroepende: „Hoe zijn de helden gevallen in het midden van den strijd! Jonathan is verslagen op uwe hoogen! Ik ben benauwd om uwentwil, mijn broeder Jonathan! gij waart mij zeer liefelijk; uwe liefde was mij wonderlijker dan de liefde der vrouwen.” Mij schijnt dit de schoonste lofbetuiging toe die één vriend van een ander kan ontvangen.

Dit was de liefde die Jezus in Zijn leven voor Zijne discipelen openbaarde en waarvan Hij begeerde dat zij elkander evenzeer zouden beminnen. Hij zeide tot hen: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt — want hierdoor zult gij gekend worden dat gij Mijne discipelen zijt”. De Meester verstond beter dan iemand anders dat het kenmerk van een waren discipel ongeveinsde liefde en dienst was, en Hij spreidde deze Goddelijke eigenschappen ten toon in elk Zijner gedachten — in elk Zijner werken. Hij stierf voor het menschdom omdat Hij het liefhad, door Zijn eigen liefde toonende dat men datgene niet goed kan dienen, hetwelk men niet liefheeft, en dat men datgene ook niet kan minnen hetwelk men niet goed dient.

Zoo is dit dan één les die wij allen behooren te leeren, als Zijne discipelen, opdat de wereld ons daardoor kennen mag, en van ons eenmaal kan zeggen „Uwe liefde was ons wonderlijker dan de liefde der vrouwen”.

J. P. LILLYWHITE.

DE AMSTERDAMSCHЕ CONFERENTIE.

(Vervolg van pag. 104.)

Het zangkoor gaf als laatste zang dezen morgen het Engelsche lied „For the strength of the Hills” ten gehoor en een dankzegging werd gedaan bij monde van ouderling Ed. H. Anderson.

Dien namiddag om 2 uur waren andermaal velen tezamen gekomen om te kunnen deelnemen aan deze heerlijke conferentie. Na gebruikelijke liederen en een gebed door Ouderling H. Hansen werd het Heilig Avondmaal bediend, gedurende hetwelk twee zusters uit Amsterdam een lieflijk duet zongen. Volgens gebruik werden de algemeene autoriteiten der kerk voorgesteld en algemeen ondersteund, waarna de volgende ouderlingen korte toespraken hielden. Ouderling D. Simmons, van Woerden; R. Ravsten van Utrecht; C. Mietus uit Delft; J. F. Steenblik uit Groningen, C. F. Berghout uit Amsterdam; T. B. Harmsen van Schie-

dam; R. K. Cromar van Rotterdam; R. D. Snow van Nijmegen en Wm. F. Ashton uit 's-Gravenhage. Als één spraken zij allen, in ernstigheid getuigende dat het werk waaraan zij verbonden waren, volgens hun oprechte ondervindingen, inderdaad van God was. en het was verkwikkend om verschillende voorvallen, door hen weergegeven, aan te hooren waaruit bleek dat God ten allen tijde met Zijn dienstknechten werkende is om Zijn doeleinden te bereiken. Als tusschennummer gaven Ouderlingen Ed. H. Anderson en W. M. Chipman een prachtig duet op hun instrumenten, de saxophone en cornet. Als slotlied zong het zangkoor „De overwinning verzekerd”, waarna dankzegging gedaan werd door Ouderling G. W. Esplin.

De prachtige zaal vulde zich voor de derde maal dien dag, en dien avond was er geen ledige zitplaats te bekennen, want velen, leden zoowel als vreemdelingen, kwamen dien avond om de laatste vergadering bij te wonen. De stemmen verhieven zich dien avond weder, om 7 uur, en zongen het lied „Eere den Man welke sprak met Jehova”, en ouderling F. W. Newbold zond een gebed op. De conferentie-president van Groningen, Ouderling L. D. Olpin, gaf als eerste spreker dien avond te kennen hoe belangrijk het was en is voor ons allen dat Jezus Christus voor ons eens stierf, en de H. Schrift maakt het zeer duidelijk dat er geen andere weg is waardoor wij zaligheid kunnen bereiken. Ouderling G. Doezie, ass.-Redacteur van ons tijdschrift sprak daarna over het onderwerp dat vermeld stond op de strooibiljetten, en deed zien hoe God op duidelijke en verschillende manieren tot Zijn kinderen gesproken had, geen middelen sparende om hen te vertellen hoe lief Hij hen had. Natuur, geschiedenis, schepping en Zijn mondstukken, de profeten, allen getuigden hiervan, en als ware het niet genoeg dat Hij eens sprak door Zijn Zoon, zoo heeft Hij in deze laatste dagen wederom gesproken door Joseph Smith, die ons „Het Boek van Mormon” als een woord van God liet.

Een schoone tenor-solo, „I'm a Pilgrim”, werd nu gezongen door Ouderling Wm. F. Ashton, en hierna sprak Ouderling M. Vuyk. Zonder eenigen twijfel, volgens spreker, wordt in de schrift gewag gemaakt van deze tijden, dat God wederom vele dingen zou openbaren aan Zijn kinderen. Hij wees aan hoe noodzakelijk het steeds is en zal zijn als wij zalig wenschen te worden om geleid te worden door openbaringen en God's dienstknechten. Nog werd duidelijk gemaakt hoe de woorden van Christus heden in letterlijke vervulling treden, want Hij zeide, dat de dagen Zijner tweede komst zouden gelijken op de dagen van Noach, en klaarder bewijs behoeven wij niet te verlangen dat die dagen heden aangebroken zijn.

Zendings-President J. P. Lillywhite trad op als laatste spreker en somde op hoe de grootste kennis die een mensch kan bezitten temidden der kennis die de wereld zoo ruimschoots aanbied, is de

kennis betreffende den mensch zelve, de wetten van zijn bestaan en het doel van hetzelfde. Ofschoon op vele en verschillende wijze getracht is door de wijzen der wereld om deze kennis uit te vorschen op hunne eigene wijzen, zoo zal en kan niemand hierin ooit slagen zonder naar de juiste bron van alle waarheid te gaan. Zoo genaamde oplossingen zijn gegeven en jammerlijk stellen enkelen er zelfs groote prijs op uit te vinden of de mensch nu werkelijk niet van apen of andere wezens afstamt, terwijl de eenvoudige waarheid van God op zijde gezet wordt, n. l. dat Hij in den beginne den mensch schiep naar Zijn Beeld en Zijne gelijkenis.

Zoo de mensch de schepping wil aanschouwen zooals deze zich gewoon voordoet moet hij toegeven dat de mensch het hoogste scheppingswerk is dat bestaat, en ontegenzeggelijk de macht in handen heeft van bestuur over alle lagere scheppingen, zooals eens een David uitriep, een Koning over Israël (Psalm 8 : 5, 6). Nu dat deze kennis tot ons gekomen is, behoeven wij niet langer bij het vraagstuk stil te staan, maar hebben een gewichtiger vraag te beantwoorden en wel: „Hoe zal een mensch deze kennis gebruiken?” Het plan dat Jezus Christus den mensch gegeven heeft is zonder eenigen twijfel de oplossing voor dien vraag, en geeft ons voldoende stof tot handelen. Het laat ons niet langer in twijfel over het doel van ons bestaan, maar met elke gehoorzaamheid die wij betoonen vinden wij meer en beter uit wat God, onze Schepper, met ons voorheeft.

Volgens de Schrift wees spreker aan hoe de mensch geschapen is in de gelijkenis van God, en Deze zond ons zijn eeniggeboren Zoon om nogmaals ons van deze waarheid te vertellen. Hoe dwaas dan toch dat sommigen zulke vreemde voorstellingen geven van den oorsprong van den mensch, maar het is wel te verklaren, als wij zien hoe deze, de mensch, zich hooger en wijzer achtte dan Hij die den mensch schiep, en hij die zich verhoogt zal steeds vernerd worden. Het geeft vreugde om in de ware kennis van het doel van ons bestaan voort te gaan in ons leven, en het wekt al het goddelijke in den mensch op. Inderdaad is het een heerlijk evangelie om ons al deze dingen bekend te maken, en wij zouden niet genoeg kunnen doen om hetzelfde te behouden. Laat de wereld dan lachen en bespotten hen die wandelen in het licht van dat evangelie, doch duidelijk is het voor ons dat er geen vreugde grooter kan zijn dan die komt door hetzelfde.

Spreker wees op de eenvoudige beginselen van dit evangelie, en toonde aan hoe het ten zeerste noodzakelijk was en is voor den mensch om deze eenvoudige beginselen te onderhouden en gehoorzamen. Geloof is inderdaad het eerste beginsel, bekeering het tweede, doop door onderdompeling het derde en de gave des Heiligen Geestes het vierde, en het vereischt nederigheid om zich aan deze nederige beginselen te onderwerpen maar er is geen andere weg gegeven.

Na deze treffende woorden zong het zangkoor als goed en passend besluit „Let the Mountains shout for joy”, dat gevolgd werd door een dankzegging, geuit voor allen door Ouderling J. H. van den Berg. Woorden kunnen geen juisten indruk overbrengen over het welslagen van deze conferentie, en zoo dit verslag niet den juisten indruk weergegeven heeft, zeggen wij slechts voor hen die zich hiervan geen voorbeeld kunnen vormen, woont onze volgende conferentie bij, want zij allen worden geleid en bestuurd door denzelfden geest, die dit geheele werk bestuurt, n. l. den geest van God, Wiens werk het is zulke conferenties te zegenen om Zijn kinderen te voeden met het Brood des Levens.

Het zangkoor van Amsterdam deed zijn deel om deze vergaderingen een succes te doen worden, want zooals Apostel Talmage eens zeide, zijn de Heiligen der Laatste Dagen niet in staat hun gevoelens uit te drukken in woorden alleen, maar hebben daarvoor zang noodig. Ouderling Ashton, die dit zangkoor leidde, heeft redenen tot dank voor dit werk.

TEEKENEN DER TIJDEN.

Nieuwe bewijzen voor het Boek van Mormon.

Het was 22 September 1827, toen de Profet Joseph de platen van het Boek van Mormon uit de handen van den Engel Moroni ontving. Dat was een gebeurtenis welke dit jaar honderd jaren oud is en herdacht mag worden, ter voorbereiding van de 100-jarige herdenking van de organisatie der Kerk in 1830.

Het Boek van Mormon is het grootste wonderboek dat bestaat. Het is een letterkundig wonder, van welk standpunt men het ook beschouwt. Sinds het uitgegeven werd aan de wereld is het aangevallen geworden van alle kanten. Het is uitgemaakt als een vervalscht of gestolen afschrift; het is betiteld als niets anders bevattende dan leugens — niets dan fictie; het is bespot geworden als een prulwerk en zeer onvolmaakt wat taalkunde, samenstelling en stijl betreft. En toch is de belofte die het bevat, dat de Heer n. l. door Zijn Geest, de waarheid ervan aan elken oprecht en onderzoeker zou openbaren, vervuld geworden in honderd-duizenden gevallen, in alle landen en alle talen. In de geheele geschiedenis der wereld bestaat geen gelijke aan het Boek van Mormon.

Betrekkelijk weinig wordt gezegd tegen de leerstellingen van het Boek. Zelfs de beschuldigers beseffen dat zij de leerstellingen van de boeken des Bijbels zijn en natuurlijk kunnen die niet waar zijn in den Bijbel en valsch in het Boek van Mormon. Maar de aanvallen worden gemaakt tegen de geschiedenis er van. De bewering wordt keer op keer gemaakt dat de oudheidkunde in het geheel die geschiedenis niet bevestigt, maar juist weerlegt.

Dat is een vraagstuk waarvoor de gemiddelde lezer misschien niet de middelen heeft om grondig te onderzoeken. Hij moet geheel en al op getuigenissen van anderen bouwen. De wonderlare ontdekkingen van de laatste jaren op het gebied van Amerika's oudheidkunde zijn echter, beschouwd als bewijzen, zoo verschillend van hetgeen vroeger bekend was dat zelfs voorname lieden er acht op slaan.

Een zeker geval, als voorbeeld van deze bewering, is de ontdekking van

een stalen werktuig onder de ruïnen van een voor-historische stad in Panama. Het Boek van Mormon verhaalt dat Koning Shule, die „machtig in oordeel” was zoowel als in lichamelijke kracht, een oorlog tegen zijn broeder won door middel van zijn betere wapenen, n. l. hij had een manier ontdekt om „stalen zwaarden” te maken. (Ether 7:9). Jarom vertelt ons dat de Nephieten eveneens stalen werktuigen hadden (Jar. 8). Tot op heden hielden deskundigen in het algemeen vol dat de voor-historische Amerikanen het gebruik van ijzer of staal niet kenden. Mr. John Fiske in zijn bewonderenswaardig verslag van de „Discovery of America” (Vol. 1, blz. 31) maakt de stoute bewering dat „een kennis van het smelten van ijzer nimmer bereikt was geworden in vóórhistorisch Amerika”. Beschuldigers hebben dit gretig ter hand genomen en getracht met zulke beweringen afbreuk op het Boek van Mormon te doen.

Stalen gereedschappen gevonden.

Maar nu komt A. Hyatt Verrill, een oud-ontdekker voor het Museum van den Amerikaanschen Indiaan, en beweert dat stalen werktuigen bekend en gebruikt waren in Amerika door dit vóór-historisch ras. Een verslag van zijn wonderbaarlijke ontdekkingen in de woeste plaatsen van Panama is verschenen in de Januari-uitgave van de „World's Work”. Hij heeft, volgens zijn woorden, de ruïnen van een machtige stad ontdekt, met een eertijds bloeiende bevolking. Hij vond gebeeldhouwde pilaren, waarvan enkelen zeventien voeten lang en bijna drie voeten in de middellijn waren, naar het schijnt de vormen en ontwerpen van enkelen der monumenten van de oude steden der „Mayas” in volmaaktheid nastrevende. Op deze pilaren vond hij teekenen van bijtels; niet de onvaste indrukken gemaakt door het werk van een steenen hamer, maar duidelijk gesneden, fijne lijnen, waarschijnlijk het werk van geharde stalen werktuigen. En, alsof om alle twijfel te verwijderen, zoo vond hij nog geen twee jaren geleden, op een diepte van vijf en een halven voet onder de oppervlakte, onder scherven en bedolven in houtkool, een staal werktuig, een werkstuk van echt gehard ijzer. Het meeste ervan was vernietigd door vertering, maar de bijtelachtige vorm was nog te herkennen en het is, zoo zegt Mr. Verrill, „zoo hard dat het niet te beschadigen valt door een vijl, en zelfs glas kan bekrassen”.

Als dit verslag met de waarheid overeenstemt, waarvoor wij niet behoeven te vreezen, dan is tot ons gekomen als een Nieuwjaars-geschenk van dit honderdste jaar van het Boek van Mormon, een voorwerp of punt van uitwendig bewijs van de waarheid en den goddelijken oorsprong van dat Boek, waarvan wij zelfs de belangrijkheid niet eens mogen verstaan voor een oogenblik. En ik geloof dat meer dergelijke getuigen gevonden zullen worden bij het voortzetten dezer uitgravingen.

Er zijn vraagstukken waarvoor de oudheidkunde ons geen zekere oplossing verschaft. Maar aan den anderen kant zijn er enkele punten die zonder eenigen twijfel vastgesteld zijn door wetenschappelijk onderzoek. Onder dezen behooren de volgende:

1. Dat de Indianen één ras — het Amerikaansche ras — en niet vele rassen zijn.

2. Dat in de beschaving van dat ras verscheidene elementen te herkennen zijn en onder deze zijn Oost-Aziatische, Semitische en Egyptische.

3. Dat de tradities allen wijzen op een vroegeren nittocht van de Oude Wereld, en eveneens naar ontelbare verhuizingen van het noorden, zuiden, oosten en westen, van gezinnen, van stammen, van gezamenlijke stammen, enz.; de oorzaak van verhuizingen was somtijds het ontvluchten van een overwinnenden vijand, somtijds om nieuwe jachtgronden te vinden.

4. Dat enkelen der vóór-oorspronkelijken hoog beschaafd waren, en dat

vele hunner groote steden en gebouwen vernietigd zijn door aardverstoringen en vulkanische uitbarstingen.

Wat al deze punten betreft bestaat een algemeene overeenkomst. En het slijnt mij dat zij in volkomen harmonie zijn met de hoofdtrekken van de geschiedenis van het Boek van Mormon.

Amerikaansche oudheid- en volkenkunde heeft geenszins alles gezegd wat op dat gebied te zeggen valt. Maar de wetenschap tracht ijverig en ernstiglijk alle waarheid die onder het verzamelde stof van eeuwen bedolven ligt, bloot te leggen. En haar zoeken draagt vruchten.

Zou het niet toepasselijk zijn zoo wij, als Heiligen der Laatste Dagen, het Boek van Mormon lezen en herlezen met denzelfden ijver waarmede de wetenschap te werk gaat in haar zoeken? Het kan noodig zijn om zulks te doen opdat wij uit zullen vinden wat het Heilige Geschrift wel en niet heeft te zeggen over de geschiedenis van Oud-Amerika.

Wanneer de wetenschap haar feiten juist verstaat en wij het Boek van Mormon eveneens juist verstaan zal de overeenkomst daartusschen zóó klaar en helder zijn dat het voor een ieder te zien is.

En om die redenen zeg ik dat het Boek van Mormon een wonder van lectuur is. Er is geen andere manier om het bestaan ervan te verklaren.

Het getuigenis van Orson Pratt.

„Wanneer dit boek voortgaat, wanneer het vertaald is, zal het door God's verordineerde en aangestelde autoriteit hier op aarde aan Israël gebracht worden en zij zijn heerlijke beginselen in hunne ooren verkondigen. „Jacob zal niet beschaamd zijn”; ofschoon zij voor de afgehoopen 1800 jaren verdreven en verjaagd zijn..... Waarvoor hebben zij gewacht? Voor den Heer om dit boek voort te brengen. En zij konden nimmer verlost worden, maar zouden vertrappt blijven door de Heidenen voor nog duizenden jaren, tenzij de Heer dit boek voort zoude brengen — hetwelk één der voornaamste middelen zal zijn om het Huis van Jacob te verlossen”. (7 Jan. 1855, J. of D., Vol. 2, p. 289).

J. M. Sjadahi, in *Juvenile Instructor*, Febr. 1927.

CONFERENTIE AANKONDIGING

De halfjaarlijksche conferentie te Groningen zal gehouden worden op Zaterdag 2 en Zondag 3 April. Des Zaterdags zal een zendingen-vergadering gehouden worden om 2 uur des namiddags. Dien avond zal een ambtenaren en priesterschapvergadering gehouden worden, alsook voor leden van de Zusters Hulpvereeniging om 7 uur.

Zondag 3 April zullen twee openbare vergaderingen gehouden worden in het Concerthuis, Poelestraat 30, des morgens 10 uur en des avonds 7 uur.

Des namiddags 2 uur zal een vergadering gehouden worden voor de leden in de zaal aan het Schuitendiep 28.

KOMT ALLEN!

ZEGT HET VOORT!

VERBETERING.

Onder het hoofd „Sterfgevallen” in ons laatste nummer stond dat de overleden C. Westbroek een zending vervuld heeft hier in Nederland. Dit is een vergissing. Het was zijn zoon die een zending volbracht heeft.

Red.